

VERVLOEKTE DOCHTERS

VERVLOEKTE DOCHTERS

O Y I N K A N
B R A I T H W A I T E

VERTAALD DOOR MARIAN VAN DER STER

UITGEVERIJ PLUIM
AMSTERDAM/ANTWERPEN

Eerste druk, augustus 2025

© Oyinkan Braithwaite, 2025

© 2025 Nederlandse vertaling Marian van der Ster

Oorspronkelijke titel *Cursed Daughters*

Oorspronkelijke uitgever Atlantic Books

Omslagontwerp Rosa Snijders en Loudmouth

Typografie binnenwerk Perfect Service

Auteursfoto Studio Q

Productiebegeleiding Tim Beijer

Drukkerij Wilco, Amersfoort

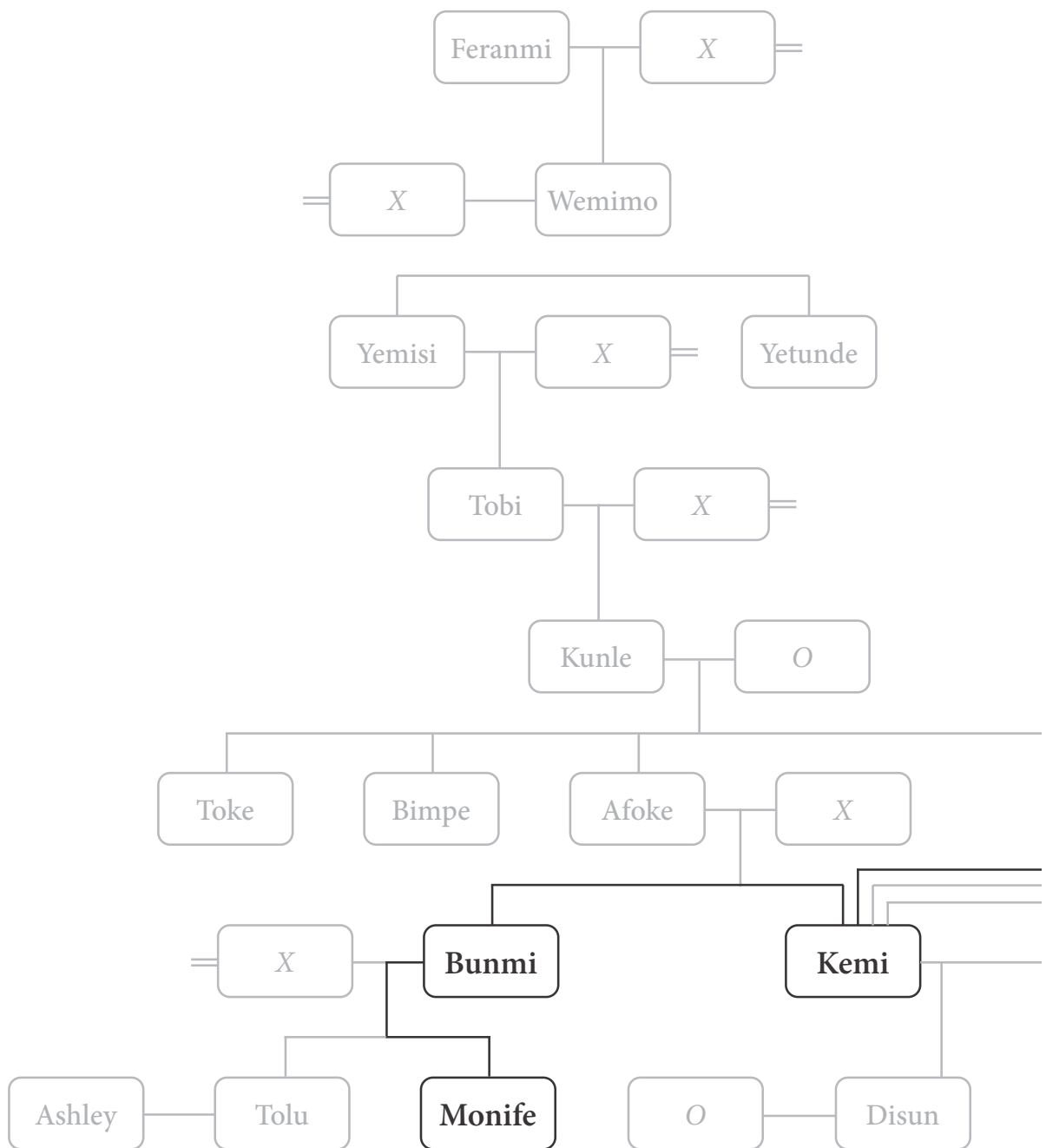
ISBN 978 94 934 2035 9

NUR 302

www.uitgeverijpluim.nl

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

Voor Temidayo Odunlami en Eriifeoluwa Odunlami.
Jullie zouden schrikken als jullie wisten
hoeveel ik van jullie hield.

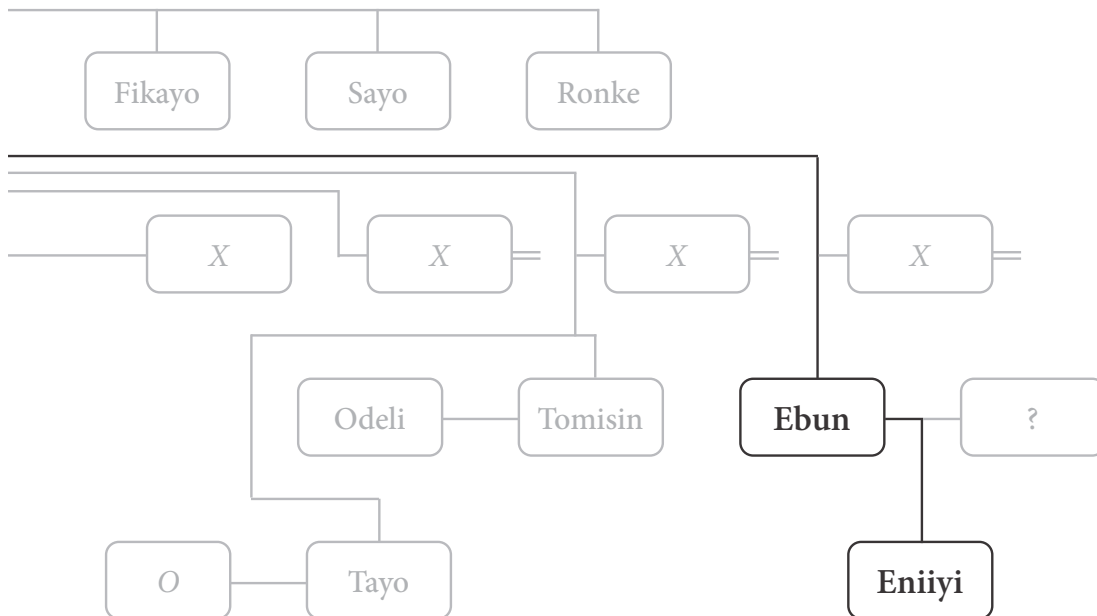

Stamboom van de familie Falodun

X = Mannelijke partner

O = Vrouwelijke partner

= Tweede gezin

PROLOOG

Ze was een zeemeermin – koningin van zang en zee, godin van de kieuwdragende gewervelden, meesteres van de harten van mensen.

Alleen beseftte ze al snel dat Mami Wata het enige wezen was dat in deze wateren kon gedijen; en Mami Wata verschilde zo veel van de legendarische zeemeermin als een wezen maar kon verschillen. Bij haar geen glinsterende staartvin, geen verlokkenzangstem, geen glanzende huid – in plaats daarvan een mond vol dolkentanden, handen die misvormd en half vergaan waren, een gezicht dat vreselijk was om te zien maar onmogelijk om van weg te kijken. Monife was niet zo geïnteresseerd geweest in Mami Wata, maar uiteindelijk, toen ze haar lichaam vonden, zou ze met het ijzingwekkende wezen vergeleken worden.

Het water was koud. En angstaanjagend in het donker. Ze was alleen, want het strand van Elegushi was geen plek waar je 's avonds naartoe ging. In het duister had het strand een volkomen andere sfeer; zonder die muziek draaide of jongeren die zand opschopten was het er troosteloos. Ook overdag bleven de meeste Lagosianen ver bij het water vandaan; ze keken altijd met verbazing en enige bewondering wanneer Monife in een schaarse bikini met haar armen gespreid en haar vlechten woest achter zich aan zwierend de schuimende golven in liep. Onbekenden riepen haar dan terug, bang voor haar veiligheid,

bang voor een drama dat zich in hun verbeelding al voltrok. Maar ze was altijd, altijd weer aan land gekomen.

Het drama was hier, op dit moment, nu ze het koude, kolkende water in waadde. Nee. Het drama had zich al voltrokken en dit was gewoon de onvermijdelijke consequentie ervan. Ze dacht aan haar moeder, maar die gedachte bracht haar besluit niet aan het wankelen. Ze had een kort briefje achtergelaten – ze had de woorden niet gehad. Bovendien, ze zouden wel weten waarom; en als ze nog twijfelden, kon haar nichtje hen bijpraten.

Ze deed haar uiterste best om aan iets anders te denken dan aan Golden Boy. Ze wilde niet dat haar laatste gedachten aan hem zouden zijn. Ze had zich tijdens haar leven al aan hem overgegeven, ze wilde zich aan het einde niet ook nog eens aan hem overgeven. Maar het water kwam nu tot haar lippen en ze hoopte dat zijn hart in ontelbare glinsterende stukjes van zelfmedelijden uiteen zou spatten. Hij zou zijn pijn in zijn geheel moeten slikken; en misschien zou hij erin stikken.

Het was onmogelijk te zeggen waar haar tranen vielen, omdat de golven haar schoonspoelden. Ze werd steeds verder weggesleurd van de kust, van haar thuis, van haar leven. Ze was doodsbang, maar ze bedacht dat het ergste al gebeurd was, ze hoefde alleen maar mee te geven.

DEEL I:
EBUN (2000)

I

‘Te vroeg heengegaan’ had de predikant gezegd, en dat had ze het understatement van de eeuw gevonden. Te fucking vroeg heengegaan.

Van het weer klopte helemaal niks. Het was regentijd; dat had het tenminste moeten zijn. Ze zou blij geweest zijn met donkere wolken, onweer, donder en bliksem. In plaats daarvan scheen de zon meedogenloos fel en was de lucht glashelder. Ze waaierde zich koelte toe met haar hand; het bracht geen enkele verlichting. In de verte hoorde ze het getrommel van een gánga, vergezeld van trompetten en opgewekt gezang – ook van de soundtrack klopte niks.

Iemand pakte Ebuns hand en er werd een kleine morene van aarde in gestrooid. Ze staarde ernaar en was even vergeten wat ze moest doen... O ja – uitstrooien over de vurenhouten gevangenis waar het lichaam van haar nicht in lag. Ze gooide de aarde op de kist en zag hem uiteenvallen. Naast haar stond haar moeder te jammeren.

Het was voorbij. Het was voorbij. En Tolu liep al weg. Ze zag hem over het graf en gras stappen alsof daar geen verschil tussen bestond. Hij had amper iets tegen haar of haar moeder gezegd en voor zover hij dat wel had gedaan was het ‘ja’, ‘nee’, ‘oké’. Haar moeder had dat gedrag toegeschreven aan verdriet, maar Ebon wist dat het veroordeling was.

Het getrommel werd harder, het gezang uitzinniger. Ze be-

gon al te denken dat het *gbing gbang gbè* van de *gángan* zich binnen de wanden van haar schedel afspeelde, maar toen liep er een stoet mensen voorbij, achter de muzikanten aan. Ze waren gekleed in Ankara-aso ebi's, liepen met rechte rug, kletsend, soms zelfs lachend, en sprongen op weg naar de uitgang van de begraafplaats van Ikoyi over de graven. Ze wisten niets van de ellende een klein stukje verderop. Degene die deze jubelende mensen begraven hadden, had waarschijnlijk een respectabele leeftijd bereikt, vermoedelijk kinderen en kleinkinderen gehad en was misschien in zijn slaap overleden. Zo niet Monife. Ze was, is... was pas vijftientwintig.

Ebun keek om zich heen en zag dat de mensen die voor Mo gekomen waren begonnen weg te druppelen. Ze prevelden dag tegen elkaar, sommigen omarmden elkaar. Mo's vader zwolg in al het medeleven en nam condoleances in ontvangst alsof hij die verdiend had. Ze bleef bij hem uit de buurt uit angst dat ze anders zou zeggen wat ze op haar lever had. Tolu had iets soortgelijks gedacht – tijdens de begrafenis van zijn zus had hij voortdurend drie meter afstand van zijn vader gehouden.

Ze was moe en haar voeten deden pijn, dus verliet ze de begraafplaats zo snel als haar gezwollen buik dat toeliet. Toen ze bij de auto kwam, beseftte ze dat haar moeder de sleutels had. Ze moest wachten onder een onbewogen, hardvochtige zon, terwijl het zweet over haar voorhoofd liep, in haar ogen, in haar hals en over haar borst. Ze veegde het af met haar hand, maar het bleef stromen. De baby moest haar ongemak gevoeld hebben, want de schopjes waren fel en hard. Ze was bang dat ze flauw zou vallen, dus ging ze voorzichtig in de schaduw van een palmboom op de grond zitten.

Hoe snel kon het leven veranderen – het briefje, de zoektocht naar Mo, het bericht dat er een lichaam was gevonden, de begrafenis... Het had allemaal binnen tien dagen plaatsge-

vonden, maar het voelde als duizend jaar. Ze wachtte tot de tranen zouden komen, zoals ze al deed sinds ze te horen had gekregen dat Mo dood was, al was het maar om verlost te zijn van het brok in haar keel en haar borst; maar er was werkelijk geen vrede voor de goddelozen.

‘Ebun. Ebun.’ Ze keek op. Haar moeder stond over haar heen gebogen, haar ogen rauw van het huilen. ‘Gaaf het?’

Wat een vraag. Ze had moeite om op te staan, dus hielp haar moeder haar overeind. Ze stapten in de kever. Ze hoopte dat ze in stilte zouden rijden, maar haar moeder wilde praten.

‘Het was een mooie dienst, hè?’

‘Mmm.’

‘Ik denk dat Monife zich geliefd zou hebben gevoeld.’

Liefde was wat Monife het graf in had gedreven. Maar Ebun besloot haar ware gedachten voor zich te houden.

‘Ja, dat denk ik ook,’ antwoordde ze.